

da maa en Forhandling derom naturligen stille sig for hele Befolkningens Dine og Dren som en fuldstændig ørkesløs Forhandling, og det forekommer mig, at der ikke er nogen Anledning til, som man har hørt fra flere ærede Høiretaleres Side, at udtale en vis Forundring over, at det foreliggende Forslag vilde blive modtaget og behandlet som foreslaaet af mig, som om det var noget Nyt for dem, som om der overhovedet var nogen Mand her i Landet, der var i Tvivl om, hvorledes dette Anliggende overhovedet er stillet under det nuværende Ministerium, som om der var Nogen, der var i Tvivl om, at der blev brevet, hvad jeg vil kalde et forargeligt Spil med det Anliggende, der her foreligger. Man behøver kun at kaste et Blik paa den tilbagelagte Historie for at se, hvilken Alvor og hvilken Vægt der fra Regeringens Side er bleven lagt paa Gjenemførelsen af Forsvarssagen, være sig nu paa den ene eller paa den anden Maade, thi det har gjort det Indtryk paa en stor Del i alt Fald af Befolkningen, at der ikke har været den fornødne Alvor tilstede fra Regeringens Side, og derfor er det ogsaa, at vi sige, at en Forhandling derom er ørkesløs.

Bingel: Den høitærede Krigsminister overrastede mig ved i Begyndelsen af denne Forhandling at citere nogle Ord, jeg havde brugt for en Tid siden, og som jeg fuldstændig staa ved, men jeg tror, at de Ord tilhøre ikke blot mig, men at de tilhøre ethvert Medlem af Oppositionen. Jeg tror ikke, der er Nogen iblandt os, der ikke betragter den nationale Uafhængighed som det høieste Gode eller som et Gode af den høieste Vægt. Jeg tror, at Patriotismen ingenlunde er fremmed for Oppositionen, og jeg tror, at selv mine Venner her paa venstre Side, Socialdemokraterne, skjøndt de staa paa et internationalt Standpunkt, dog ere gjenemtrængte af Rædsel for at blive tydske Underjaatter, jeg tror, at de ogsaa i høi Grad ønske, at vi skulle bevare vor nationale Uafhængighed. Det er Noget, der er fælles for os Alle, det er Noget, vi betragte som en Selvfølge. Men jeg vil gjøre den høitærede Krigsminister opmærksom paa, at der er et andet Gode, som det danske Folk sætter lige saa høi Pris paa, og som det i den Grad betragter som sammenboret med det første Gode, at de for det danske Folks Bevidsthed staa som absolut uadskillelige, det er Friheden, den grundlovmæssige Frihed. Denne Frihed er for det danske Folk en Del af den nationale Uafhængighed, disse to kunne for den danske Bevidsthed ikke sil-

les. Og nu tror jeg, at jeg muligvis kan gjøre den høitærede Krigsminister opmærksom paa, at det, som forundrer ham saa meget, det at vi, uagtet vi staa paa dette Standpunkt, forsømme vort nationale Forsvar, ikke vilde tage imod disse Forslag, der sigte til det nationale Forsvar, simpelthen er begrundet i, at vi tænke paa to mulige Modstandere. Vi tænke paa en europæisk Modstander, men vi lægge da Mærke til, at vi for Dieblisset leve i en Tid, hvor der gaar en fredelig Strømning gennem Europa; vi vide meget godt, at den politiske Stilling er fuld af Fare og Usikkerhed, men vi tro dog for Dieblisset at turde vove at lade det staa, som det nu i en Række af Aar har staaet, uden at vi have lidt Noget derved. Men derimod er det danske Folk grebet af en anden Bekymring, det er grebet af Bekymringen for en nærmere, en indre Fjende, som truer det danske Folks Hus. Denne indre Fjende er en indfødt Røverbande — lad den eksistere eller ikke eksistere, det danske Folk har efterhaanden faaet en Forestilling om, at der er en saadan Røverbande — der vil true den anden Side af det, der for det danske Folk er det høieste Gode. Og det, at den høie Regering intet gunstigt Svar faar, naar den kommer til os med disse Forslag, som vi under andre Forhold vilde tage under den omhyggeligste Overveelse, beror paa, at for det danske Folks Bevidsthed staa nu en Gang den høie Regering i et tvetydigt Forhold til denne Røverbande. Det danske Folk er ikke ganske klart over, om ikke den høie Regering, naar den siger til os: Bryd Eder ikke om denne Røverbande, der er ingen Røvere i Skoven, saa ikke nepop — det er skrækkeligt at tænke det om Regeringen, men den maa undskylde det danske Folk, at det nu engang tænker saaledes — ved at tale saa meget om fremmede Fjender, som der nu ikke er stor Grund til at frygte, vil lede vor Opmærksomhed bort fra det Forsvar, som vi egentlig skulde føre. Det er deri, Sagen ligger, det er det, som det danske Folk er oplydt af, det føler en hyderlig Uro med Hensyn til den ene Side af sit høieste Gode, samtidig med at det mener, at den anden Side foreløbig ikke er truet, om end der ganske vist ogsaa i Fremtiden skal gjøres alt Muligt for at dække os mod den Side, enten det nu bliver ved Neutralisering, eller hvad det ellers kan være. Men i dette Herrens Dieblis gjælder det for det danske Folk at dække sig imod Røverbanden, og derfor vil Regeringen kunne gjøre det danske Folk en overordentlig stor Tjeneste, vælte en stor Bekymring bort fra det danske Folks Sind og bringe den Sag, som den nu gjentagne